

טבעת הארץ

מחבר לא ידוע משנת 1889

באرض רחוכה חי מלך עשיר בארכון שהיה מוקף בגינה רחבה ידים. אך למרות שבגינה עבדו גננים רבים, והאדמה הייתה פוריה, הגינה לא הניבה פירות או פרחים, ואףלו דשא או עצים מצילים לא צמחו בה.

המלך היה מיושש אך פעם פגש איש חכם שאמר לו: "הגננים שלך לא מבינים כלום, כי מה תוכל לצפות מאנשים שאבותיהם היו סנדלים או נגירים? מאין ידעו לטפל בגינתר?"
"אתה צודק!" קרא המלך.
"לכן" המשיך החכם "אתה צריך להציג אדם שאבותיו ואבות אבותיו היו גננים, ובקרוב הגן שלך יהיה מלא פרחים, דשא ותוכל ליהנות מצל העצים ומהפירות".

מלך שלח שליחים לכל רחבי המדינה, כדי שיחפשו גנן שגם אבותיו היו גננים, ואמנם אחרי ארבעים ימים נמצא אחד כזה.

"בוא איתנו ותהיה גנן של המלך" אמרו לו.

"אין יכול להיות גנן של המלך" אמר הגנן "ואני איש עלוב ומס肯".

"זה בכלל לא חשוב" ענו לו "הנה בגדים חדשים בשביבך ובשביל משפחתך".

"אבל אני חייב כסף לכל אנשי הכפר."

"נשלם את חובותיך" אמרו.

וכך הצליחו לשכנע את הגנן, והוא הלך עם השליחים, וגם את אישתו ובנו לקח איתו. המלך היה מאושר שבסוף נמצא גנן של ממש והפקיד בידיו את הגן.

לא היה כל קושי לשקם את הגן ובסוף השנה הגן המלכוטי היה מלא פרחים ופרוי, והמלך הרעיף מתנות על הגן החדש.

כפי שכבר אמרנו, לגנן זה היה גם בן, בחור צער ונאה, וגם מחונך ומנומס. בן זה הביא כל יום מהגינה את הפירות הטובים ביותר לארכונו של המלך ופרחים היפים ביותר לבת המלך.

הנסיכה, שבדוק מילאו לה שש-עשרה שנה, הייתה הנסיכה, שבדוק מילאו לה שש-עשרה שנה, הייתה יפה מאד והמלך חשב שmagיע הזמן לחתן אותה.

הגבעות. הוא רכב ימים אחדים ובדרכו הגיעו למעין, שם, על אבן גדולה, ישבה אישה עניה, לבושה סחבות.

"בוקר טוב, איש צעיר" אמרה. אך בן ראש הממשלה לא ענה.

"رحم עלי" חזרה ההיא "אני רעה מADOW, כבר שלושה ימים אני יושבת כאן ואיש לא מוכן היה לתת לי דבר מה."

"עזבי אותי, מכשפה זקנה" ענה הצעיר "לא אוכל לעשות כלום בשביבך" והוא המשיך בדרכו.

"ילדתי" אמר לה פעם "הגעת לגיל מתאים, ואני מתכוון לחתן אותך עם בנו של ראש הממשלה שלי".

"הו,ABA" ענתה הנסיכה "לעולם לא אתחנן עם בנו של ראש הממשלה".

"מודיע?" שאל המלך.

"כי אני אוהבת את בנו של הגן" ענתה הנסיכה.

תחליה המלך כעס מADOW, אחר כך בכח אפילו והכריז שלבתו לא ראוי בעל צזה. אך הנסיכה לא יתרה על החלטתה להתחנן עם בן הגן. המלך התיעץ עם השרים שלו, והחכם ביניהם עז:
"שלח את שני הבנים צעירים לארץ רחוקה. מי מהם יחזיר ראשון, יקבל את בתך".

מלך קיבל את עצתו. הוא נתן לבן ראש הממשלה סוס מפואר וארנק מלא מטבעות זהב, ולבן הגן נתן רק כמה מטבעות נחושת וסוס צולע, כך שאיש לא האמין כי הוא יוכל לחזור אי-פעם.

לפניהם יצאו לדרך, קראה הנסיכה לאהובה ואמרה לו: "יהיה נבון וזכור שאני אוהבת אותך. קח את הארכן עם אבני חן יקרים ותשתמש בהם לטובה ולאהבתך. חזר מהר ודרוש את ידי".

שני הצעירים עזבו את העיר יחד, אבל בן השר יצא מיד בדhairה על סוסו הטוב, ובמהרה נעלם מאחוריו.

מלך ולהחזיר את כוח נעוריו'.

"רופא המלך יגידו בוודאי זהה מתחזה ולא איש מדע' ויקשו עליך, אבל תתגבר עליהם ובסוף תובל לפני המלך.

"از תדרוש שיביאו לך עצי הסקה, כמה שרק שלוש פרdots יכולות לשות, ושיעמידו קדירה גדולה מאוד. סגור את עצמן עם המלך בחדר, וכשהם בקדירה ירתו זרוק אותו פנימה. המתן עד שבשרו יفرد מהעצמות. תוציאו אז העצמות ותסדרו אותן במקומותיהם, ושפוך עליהם את האפר הכלבים מהשקיים. המלך יעורר לחיים ויהי בדיקת כפי שהיא כשללו לו עשרים שנה.

"כתמורה דרוש שיתן לך את טבעת הארץ, בעלת כוח נפלא.

"לך עכשו, ועשה בדיקת כפי אמרתי".

העיר מילא את הוראות הזקנה במדוק. הרג שלושה כלבים צבעוניים, שרף אותם ואסף בשלשה شكדים, הלך לארמון וקרא:

"הגיא רופא מפורסם מעיר יאנינה באלבניה. הוא היחיד שיכל לרפא את המלך ולהחזיר את כוח נעוריו'".

רופא המלךאמין התנגדו, אך המלך ציווה להביא את העיר לפניו. הביאו עצים וקדירה ובקרוב בשרו

עוד באותו הערב הגיעו לשם גם בן הגנן על סוסו הצולע.

"בוקר טוב, איש צער" אמרה הקבצנית.

"בוקר טוב, גברתי הטובה" ענה הוא.

"איש צער, רחם עלי".

"קחי את הארנק שלי, אישה טובה, ושבו מאחרי על הסוס. רגלייך ודאי חלשوت".

האישה לא המתינה להזמנה נוספת נספת ועלתה על הסוס וכך הם הגיעו לעיר הבירה של מלכה עצומה. שם גם התאסכו בן ראש הממשלה במלוןיפה, ובן הגנן והאישה התאסכו במעון הקבצנים. למחרת בן הגנן שמע רעש גדול ברחוב. שם עברו קרוזים של המלך, נשפו בחצוצרות והכריזו:

"אדוננו המלך זקן ונחלש. הוא מוכן לתת פרס גדול למי שיצlich להחזיר לו את כוח נעוריו'".

از אמרה הקבצנית לבן הגנן:

"זה מה שתעשה: צא מהעיר דרך השער הדרומי ושם תמצא שלושה כלבים קטנים – אחד לבן, שני שחור ושלישי אדום. תפוס ותהרוג אותם ואחר כך שרף כל אחד בנפרד ואסף את האפר. שים את האפר בשלושה شكדים, כל אחד בצבע שלו, ואחר כך לך לארמון המלך וקרא: 'הגיא רופא מפורסם מעיר יאנינה באלבניה. הוא היחיד שיכל לרפא את

עברו ימים רבים ופגש את יריבו, את בן ראש הממשלה, שבינתיים נזבז כל כספו והפר לעובד מזבלת בעיר.

אמר לו בן הגנן: "מי אתה ומה המוצא שלך?"
 "אני בן ראש הממשלה בארץ, אך הנה עינך רואות לאיזה שפל הגעתី".

"שמע-נא. איני יודע עליך כלום, אבל אני מוכן לעזור לך. אתן לך אוניה שתביא אותך חזרה לארץ, אך זאת רק בתנאי אחד."
 "מה זה לא יהיה, קיבל בראצון."
 "בוא לארמוני."

בן השר שלא זיהה את יריבו, בא לארמוני של האיש העשיר. זה אמר למשרתיו להפסיק אותו ערום, ואחר כך לחמם את הטבעת ולctrוב בה סימן על גבו של הצעיר.

"עכשו, איש הצעיר" אמר הזר העשיר "אתן לך אוניה, בה תוכל לחזור לארץ".
 בן הגנןלקח את הטבעת וציווה עליה: "טבעת ארד, שמעי בקהל בעלי".
 הצעיר עשה כן. הצעיר עשה כן. הצעיר עשה כן.
 רקובים למחצה וצבועים בשחור, עם מפרשים קרוועים ועם צוות חולה וחלווש. איש צוות אחד היה חסר רגל אחת, שני ללא זרען אחת ושלישי נכה ועיור, ומרביהם מכוסים בצלקות ופצעים. וכי,

של המלך התבשל בה. בצהרים הצער סידר את העצמות ורק שפרק עליהם את האפר כשהמלך קם לתחייה, צער ומלא מרץ.

"AIR VOCAL LEPCOTR, AIS CUIR" קרא "תיקח מחלוקת מאוצרותיך?"

"לא" אמר בן הגנן.

"את ידה של בת, אולי?"

"לא"

"חצי מלכה?"

"לא, תן לי רק את טבעת הארץ הקסומה שלך."

"הה" אמר המלך "אני מעריך את הטבעת זו מעל הכול, אך תקבל אותה" ונתן לו את הטבעת.

הצעיר חזר לקבוצת הזקנה ונפרד ממנה בשלום.

אחר כך אמר לטבעת הארץ:

"טבעת ארד, שמעי בקהל בעלי. הכנני לך אוניה מפוארת בה אמשיך את דרכי. היא תהיה עשויה כולה זהב, עם תורנים מכסף ומפרשים מקטיפה. בצדות האוניה יהיו שניים-עשר אנשים צעירים, בעלי מראה נאה ולובושים בהידור. המטען יהיה של

יהלומים, בני אדם, ברקען וכדכד.

מיד הופיע בחוף הים אוניה שתאימה בדיקת התאזר שנתן בן הגנן, ועליה הוא המשיך בדרכו. הוא הגיע לעיר גודלה והשתכן בארמוני מפואר. לא

הביאו לפני האורח את הזוג הצעיר. "מה?" קרא

"תיתן את בתר היפה לאיש צה?"

"אבל הוא בנו של ראש הממשלה שלו!"

"אין זה משנה. לא אוכל להוביל את בתר לחתונת
איתו. הוא אחד מהמשרתים שלי העולבים ביותר."

"משרת שלך?"

"לא ספק. פגשתי אותו בארץ רוחקה כשהוא עובד
כפועל המזבלה. ריחמתי עליו ושכרתי את שירותו."
"לא יתכן!" זעק המלך.

"תרצה שאוכיח לך? הוא הגיע הנה על ספינה
שהכנת עבورو, שחורה ורקובה למחצה, עם צוות
של מלחים נכדים".

"אמנם כך היה" הודה המלך.

"מלך" אמר רב-החולב הצעיר "צווה לו להוריד את
בגדיו ותראה את סימן של הטבעת שלי צרובה על
גבו".

מלך אמן רצה לצוות זאת, אך בן השר, שלא
רצה לסייע השפה צו, הודה שקר באמת הדבר.
"ועכשיו מלכי" אמר רב-החולב הצעיר "אין לך מזזה
אותי?"

"אני מזזה אתך" אמרה הנסיכה "אתה הוא בן
הגנן, אותו תמיד אהבתני ואתך אני רוצה לבעל".
"איש עיר" קרא המלך "אבל אתה חתני. מאחר

בצעדי"

בן השר עלה על האונייה העלווה, והודות לרוחות
שנספו בכoon הנכוון הגיע לארצנו. למרות מצבו העלווה
התקבל שם בשמחה.

"אני הראשון שהזר" הוא אמר למלך "עכשו מגיע
לי להתחנן עם הנסיכה, כפי שהבטחת".

מיד הוחל בהכנות לחתונת. הנסיכה הייתה מאד
מרוגצת ועצבונה, אך לא יכולה להמר את רצונו של
אביה.

למחרת, מוקדם בבוקר הופיעה אונייה מפוארת
בנמל שבעיר. המלך ראה אותה מחלון ארמונו.

"איזה אונייה מוזרה זו" אמר "עשוי זהב, עם
טורנים של כסף ומפרשי קטיפה, והמלחים עליה
נאים ותמים. מי אלה? לכט, תזמיןנו הנה את
רב-החולב שלו".

בקרוב הגיע רב-החולב, בחור נאה, לבוש בגדים
משי, מוקשط בפנינים ויהלומים.

"אדם צער, ברוך הבא" אמר המלך "בוא תתארה
בבירתי כמה שרק תרצה".

"אשמה מאד לעשות זאת, אדון".

"בתך אמרה לך מה שתקח מהך. האם תסכים להוביל
אותה לחתונתך?"
"כבד גדור יהיה לי" ענה.

"תחת הכנית, בחדר של הנסיכה".
חרזר המשרת לנסיכה וסיפר: "הΖκן לא רוצה כסף
ולא זהב".
"از מה הוא רוצה?"

שכל ההכנות כבר הסתיימו, תוכלו להתחנן עוד
היום".
ואכן, עוד באותו היום בן הגנן התחנן עם הנסיכה
היפה.

עברו חודשים רבים. הזוג הצער ח' באושר והמלך
שמח מאוד שמצא חתן כל כך מוצלח לבתו.
אר קרה שבן הגנן, רב-החוובל של אוניות הPEAR
יהיה צריך לצאת להפלגה ארוכה. הוא חיבק את
אישתו ויצא לדרך.

בפרברי העיר ח' אידם שכל ח'יו עסק באומניות
שחורות, אלכימיה, CISOF ואסטרולוגיה. הוא גילה
שבן הגנן הצליח לשאת את הנסיכה רק בכוחו של
הגני שבטבעת הארץ שלו.

"אני רוצה להשיג את הטבעת" הוא אמר לעצמו.
לכן הלך לחוף הים ודג כמה דגים אדומים קטנים.
הם היו באמת יפים מאד. הוא חזר העירה, ובעבורה
תחת החלון של הנסיכה, קרא:

"מי רוצה לקנות דגים אדומים?"
הנסיכה שמעה אותו ושלחה משרת ששאל: "כמה
תרצה עבור הדגים?"
"טבעת ארד".
"טבעת ארד? איזה טיפש! ואיפה אפשר למצוא
זו?"

azi מלכת העכברים כינסה את כל יועציה ואמרה:
"החתולים האלה עלולים לאכול את כולנו, אם
רב-החולב הזה לא יאסור אותם. הבה נשלח אליו
את האמיצים שבינו במשלחת".

רבים היו המתנדבים, והם הלכו ונמצאו את
רב-החולב הצער.

"אדוני" אמרו "עזוב את האי שלנו מהר ככל
האפשר. אחרית החתולים יאכלו את כולנו."
ברצון ענה זה "אר בתנאי אחד: שתשיגו את
טבעת הארץ שקיים נבזה גנב ממוני. אם לא
תמצאו ותביאו אותה, אשר כאן עם כל החתולים,
והם יחסלו אתכם עד לאחרון".

העכברים נבהלו מאוד. "מה אפשר לעשות?" שאלה
המלכה "איפה נמצא את טבעת הארץ?"
היא אספה שוב את יועציה ושלחה שליחים לכל
פינות הארץ, אבל אף אחד מהם לא הביא עצה. אך
לפתע הופיעו שלושה עכברים נכדים. אחד היה עיוור,
שני חסר רגל ושלישי חתום אוזניים.

"הו, הו, הו" אמרו "אנו באים מארץ רחוקה."
אולי תדעו איפה נמצא הטבעת שלטת בגני?
"הו, הו, הו, אנו יודעים. קוסם רע גנב אותה, והוא
עכשו שומר אותה בכיסו במשר היום ובפיו בלילה."
לכו והשיגו אותה, וחזרו מהר כמה ש רק אפשר."

"רק טבעת ארד שתחת לכרית."
"از תמצא אותה, ותן לו."
המשרת חיפש ומaza את הטבעת שרבי-החולב
השאר בטעות בביתו, ונתן אותה לקויסם, שמיד
הסתלק منها.

רק הגיע לבתו כ שאמר: "טבעת ארד, שמעי בקול
בעליך. אני רוצה שسفינת הזהב תהפוך לעז רקוב
וכל הצוות למפלצות מפחידות ושכל המטען יהפוך
לחתולים שחורים".

וג'ני של הטבעת אמנם נשמע לו.
שרבי-החולב הצער ראה מה קרה לאניותו הבין
שמישהו גנב את טבעת הפלא. הוא התעצב מאד
ואמר לעצמו: "מי שגנב את הטבעת, לך איתו
בWOODAI גם את אישתי. אין לי מה לחזור הביתה".
הוא המשיך בדרכו, ושט Mai לא, ובכל מקום צחקו
מן והוא עשה כל כך עני שאפילו לחתולים
השחורים שעלה האונייה לא היה מה לאכול, אלה רק
עבדים ושורשים.
אר אחרי זמן מה הוא הגיע לאי בו גרו רק עכברים.
הוא יצא לחוף והתחיל לסירות בא, אבל בכל מקום
ראה עכברים ורק עכברים. גם החתולים ירדו
מהאוניה, ומאחר שהיו רעבים מאד התחלו לצד
את העכברים.

"לא, זה אני, כי רצתי איתה מהר ככל שיכלתי", על

שלוש رجالים בלבד".
הויכוח הפך למריבה ולמכות וטור כדי כך הטעעת נפלה לימי!
"AIR נפגש את המלכה?" חשבו העכברים "הרי בغال טיפשותנו אבדנו את הטעעת היקרה ועכשי כל העכברים של האי יושמדו. מוטב שננחת כאן, על האי הבודד וכאן נסיים את חיינו".
הם אמנים יצאו לחוף של אי בודד. שני עכברים יצאו

שלושת העכברים הכינו לעצם ספינה קטנה והפליגו בה לאرض בו חי אותו הקוסם הנבזה. כשהגיעו לעיר הבירה שניים רצו אל הארמון, והעכבר העיור נשאר לשמור על הספינה. הם מצאו את הקוסם, ישן במיטתו, עם טבעת הארץ בפיו.
"AIR נעשה זאת?" חשבו הנברנים הקטנים.
העכבר בלי אוזניים חיפש ומaza מנורת שמן ובקבוק מלא פלפל. הוא טבל את זנבו תחילה בשמן ולאחר מכן בפלפל, ושם את הזנב תחת אפו של היישן.
"אטשי, אטשי" התעטש הקוסם וטבעת הארץ נפלה מפיו. מיד תפס אותה העכבר הצולע ורץ אל הספינה.

טראו לעצמכם את היושן של הקוסם, כשהתעורר ולא מצא יותר את הטעעת!
בינתיים רוחות נוחות הובילו את ספינת העכברים לכון האי, שם מלחכת העכברים עם כל נתינה חיכו להם באיסבלנות.

טור כדי הפלגה התחילה העכברים לשוחח על הטעעת ולהתוויח בזכותו של מי השיגו אותה.
"זה אני" אמר העיור "כי שמרתי על הספינה, שלא תברח מהחוף. אחרית לא היינו יכולים לחזור."
"לא, זה אני" אמר זה ללא אוזניים "הרי אני גרמת לכך שהטעעת נפלה מפי האיש".

לחפש מזון, והעכבר העיוור נשאר בלבד. הוא ננד
באי ומישש אחריו האוכל עד הריח דג מת.
וכשהתחיל לאכול אותו הרגיש פתאום בדבר מה
קשה. צעקותיו הביאו גם את שני העכברים
האחרים.

"זו טבעת הארץ! זו טבעת הארץ!" קראו בשמחה.
הם חזרו לسفינתם הקטנה והפליגו לאי העכברים.
זה היה בדיקן בזמן. רב-החובל רצה כבר להוציא
שוב את החתולים לחוף, כשהעכברים הביאו לו את
הטבעת היקרה.

"טבעת ארד, שמעי בקול בעלייר" אמר האיש הצער
"אני רוצה את ספינתיכי כפי שהייתה קודם." הג'ני
ニיגש מיד לעבודה והספינה היישנה הפכה שוב
לאניית פאר, עם מטען אבניים יקרות, ומלחים יפים
ושרים בשמחה כל הדרך לארכזם.

בסוף הגיעו לנמל. הנסיכה קיבלה את בעלה
בחיבוק חם. הם רצו מיד לביתו של הקוסם ומצאו
אותו ישן חזק. קשרו אותו וככלאו, ולמחרת רתמו
אותו לזרבונו של פרד עמוס בשקי אגוזים. הפרד רץ
בדרכו והקוסם התפזר לחטיכות קטנות רבות כמו
האגוזים שעלו גבו של הפרד.